

CHÓ NHẢY BÀN ĐỘC

Duyên-Lãng Hà Tiên Nhất

Trước khi tiếp kiến Nguyễn Phú Trọng, Tổng Bí Thư đảng VGCS, Tổng Thống Obama có gặp gỡ một số nhân vật VN ty nạn, nói là để tham khảo ý kiến. Đây là một thông lệ. Mỗi khi chính quyền Mỹ đưa ra một chính sách quan trọng nào đó liên quan đến VN, hoặc khi có một nhân vật hàng chóp bu của đảng VGCS chính thức qua thăm Hoa Kỳ, chính quyền Hoa Kỳ thường tham khảo ý kiến của cộng đồng người VN ty nạn qua một vài nhân vật mà người Mỹ cho là đại diện của cộng đồng. Về hình thức, việc này coi là hợp lý và tốt đẹp. Thế nhưng nó đã làm phật lòng nhiều người ty nạn, phải nói là hầu hết. Trong số này, nhân vật tiêu biểu là Giáo Sư TS Nguyễn Phúc Liên. GS Liên, trong một bài viết, đã kể đích danh các nhân vật được TT Obama tiếp kiến, gọi họ là “Đám đón gió trở cờ nhảy bàn độc.” Tục ngữ VN có câu “Chó nhảy bàn độc.” GS Nguyễn Phúc Liên viết “Đám đón gió trở cờ nhảy bàn độc.” Vậy thì đám đón gió trở cờ là chó. Làm một cái syllogism đơn giản thế thôi là có kết luận ngay. GS Nguyễn Phúc Liên gọi đích danh những tên đón gió trở cờ là chó. Không sai chứ? Nhưng quá nặng nề có phải không? Viết lách như thế có coi là quá đáng lắm không đối với một nhà trí thức như GS Nguyễn Phúc Liên? Hơi khó tin.

Vì thế, chúng tôi viết bài này là muốn cân nhắc xem kết luận của GS Liên “những kẻ đón gió trở cờ là chó” như thế nào, đúng hay sai, đáng chấp nhận hay không. Vấn đề được xem xét dưới 3 khía cạnh: sự liên hệ giữa Mỹ và VN, khía cạnh văn học, và bản tính của loài chó.

Thân phận và bản tính của chó VN

Nhóm chữ “chó nhảy bàn độc” là câu tục ngữ, chỉ riêng trong văn chương bình dân VN mới có. Vì thế hàm ý của câu này có thể chỉ là chó VN chứ không chắc là các giống chó khác chẳng hạn như berger, bulldog, fox, chihuahua, v.v. Có hai loại động vật nuôi trong nhà VN thường bị đói ăn trầm trọng là mèo và chó. Cái đói đã trở thành căn bệnh mãn tính của cả hai. Đói ăn, con mèo phải bắt chuột và ăn vụng. Bụng mèo nhỏ nên nó giải quyết cơn đói tương đối dễ dàng. Người ta nói “ăn như mèo” là vì vậy. Chó thì khác, bụng đã lớn lại hay chạy nhảy nên khó có thể khắc chế cơn đói trong khoảnh khắc. Nói chung, chó VN thật là thê thảm. Ở thì nằm ngoài sân, góc bếp, không kể mưa nắng, giá lạnh. Ăn toàn đồ ăn thừa, người ăn không hết mới đổ cho chó, nhưng thử hỏi bữa ăn của gia đình bình dân VN có bao giờ dư thừa thức ăn? Sống đã không bao giờ được ăn no, lớn lên một tí nó đã bị con người thọc huyết đánh tiết canh, làm dòi, nướng chả chìa, nấu rựa mặn, và nhiều món khác nữa. Chó VN khôn khổ, khôn nạn như thế nên chúng phải đi tìm những nguồn thực phẩm khác để giải quyết vấn đề cái bụng. Đó là cứt con nít và

đồ cúng trên bàn độc. Đây là nguyên nhân đưa đến câu tục ngữ “chó nhảy bàn độc” trong dân gian.

Ở loài chó, cái con người ta phải khâm phục nhất là tính trung thành của nó. Nhưng nên biết, chó chỉ trung thành duy nhất với người chủ nuôi nó. Nó không phân biệt chủ tốt hay chủ xấu, dù người chủ là quân bất lương, cướp của, giết người. Cho nên đức tính trung thành của con người biết phân biệt, chọn lọc tốt, xấu, không thể đem so sánh với tính trung thành của loài chó được. Khi con chó bị trói và bị đem đi giết, nó vẫn ngoe nguẩy cái đuôi để tỏ lòng biết ơn ông chủ là người đang cầm con dao thọc huyết nó. Nó cũng biết an phận như thái tử Phù Tô, con trai trưởng Tần Thủy Hoàng Đế, chấp nhận cái chết như một bản phận của kẻ tội đồ, không dám coi mình là con vua: “Quân xử thần tử, thần bất tử, bất trung.”

Mặt văn học

Văn học là phản ảnh của nếp sống xã hội. Trong văn chương bình dân nước ta, mỗi khi nếp sống xã hội có những thay đổi gây sóng gió, thường là sẽ có phát sinh những câu vè, ca dao, hay tục ngữ mới. Pháp xâm chiếm và đô hộ nước ta, làm cho xã hội ta thay đổi. Chúng ta có câu tục ngữ “Chó nhảy bàn độc.” Cái dấu ấn “chó nhảy bàn độc” còn để lại trong tiểu thuyết Số Đỏ của nhà văn Vũ Trọng Phụng.

Số Đỏ là một cuốn tiểu thuyết văn học của nhà văn Vũ Trọng Phụng, đăng từng kỳ trên tờ Hà Nội Báo từ ngày 7-10-1936. Sau được in thành sách. Nhiều nhân vật và câu nói trong tác phẩm đã đi vào cuộc sống đời thường như câu “em chả, em chả” hay “biết rồi, khổ lắm, nói mãi.” Nhân vật chính của Số Đỏ là thằng Xuân - biệt danh Xuân Tóc Đỏ hành nghề lượm banh. Vì cái tội lén nhìn trộm một cô đầm thay quần áo nên Xuân bị phú-lít bắt giam. Hắn được bà Phó Đoan bảo lãnh, rồi sau đó giới thiệu hắn đến học nghề ở tiệm may Âu Hóa. Từ đó Xuân Tóc Đỏ bắt đầu tham gia vào việc cải cách xã hội. Nhờ thuộc lòng những bài quảng cáo thuốc lậu, tim la, hắn được vợ chồng Văn Minh gọi là “Độc tở Xuân.” Với cái “mác độc tở,” hắn được gia nhập vào xã hội thượng lưu, quen với những người giàu sang và có thế lực. Hắn quyến rũ được cô Tuyết là em cô Hoàng Hôn. Cả hai là con gái cụ cô Hồng, chủ nhân câu “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.” Hắn phát giác cô Hoàng Hôn ngoại tình. Xuân còn được bà Phó Đoan nhờ dạy dỗ cậu Phước, được nhà sư Tăng Phú mời làm cố vấn cho báo Gõ Mõ. Vì vô tình, hắn gây ra cái chết cho cụ cô tở nên được mọi người mang ơn. Văn Minh vì nghĩ ơn của Xuân nên dẫn Xuân đi bơi bỏ lý lịch trước kia để ghi tên tranh giải quần vợt nhân dịp vua Xiêm sang thăm Bắc Kỳ. Bằng thủ đoạn xảo trá, Xuân làm cho hai cây vợt hàng đầu của Xiêm bị bắt ngay trước hôm thi đấu, nên hắn được tranh tài với tay vô địch Xiêm. Vì để giữ tình giao hảo, hắn được lệnh phải thua. Vì để thua trận đấu, hắn bị đám đông phản đối, Xuân hùng hồn diễn thuyết cho đám đông dân chúng hiểu hành động “hy sinh vì tổ quốc của mình.” Hắn được mời

vào hội Khai Trí Tiến Đức, lãnh huân chương Bắc Đẩu Bội Tinh, và cuối cùng cưới được cô Tuyết, trở thành con rể cụ cố Hồng.

Xuân Tóc Đỏ từ chỗ là một kẻ bị coi là hạ lưu, bỗng nhảy lên tầng lớp thượng lưu trong xã hội nhờ trào lưu Âu hóa của giới tiểu tư sản Hà Nội lúc đó: sống, ăn chơi, giải trí theo lối Pháp. Những nhân vật trong truyện phần lớn nằm trong tầng lớp bình dân nhưng nhờ có liên hệ với thực dân Pháp nên dễ kiếm tiền và địa vị, đã trở thành mẫu người mới trong xã hội bắt chước văn minh Tây Phương. Vì thế người đời gọi thành phần mới nổi này là “chó nhảy bàn đọc.” Ý nghĩa của hai chữ “bàn đọc” ở đây là chỗ thượng tầng xã hội, nơi có những chức vị được mọi người mơ ước và vọng nể.

Đánh giá một thành phần xã hội là đồng bào của mình như thế quả thật là khe khắt và tàn nhẫn. Nhưng xét đi thì cũng phải xét lại. Sự phê phán của GS Nguyễn Phúc Liên đặt căn cứ trên tinh thần dân tộc và lòng yêu nước thì vấn đề có thể hiểu được. Người VN vốn giàu lòng yêu nước và yêu Dân Tộc nên không thể và không bao giờ chấp nhận những tên phản quốc, bán nước, hoặc dựa vào thế lực của ngoại bang mà sống phè phỡn trên sự cùng khổ của đồng bào. Những kẻ ôm chân ngoại bang, dựa vào ngoại bang mà vươn lên để tìm kiếm danh vọng, quyền lực, và tiền bạc bị gọi là chó thì cũng xứng đáng. Từ điểm này, người ta mới thấy người VN ta trọng danh dự, giữ tiết tháo, và yêu nước như thế nào.

Sự liên hệ Mỹ-Việt

Từ khi Tổng Thống Obama đưa ra chính sách gọi là “Chuyên trục,” một số chính khách, phần lớn là bọn chính khách mới ra ràng trong cộng đồng tỵ nạn tại hải ngoại đã hót ha hót hải chạy đôn chạy đáo cố ý để được “đèn trời” soi đến. Lạ lùng lắm. Có những tin tức giật gân xuất hiện trên đủ loại truyền thông tiếng Việt, nhưng truyền thông, báo chí Mỹ lại chẳng biết gì. Tàu Mỹ ghé cảng của VN, nhiều kẻ mở cờ trong bụng. Mỹ đưa thêm chiến hạm qua biển đông, họ tin rằng Mỹ sắp chơi Tàu cộng đến nơi. Nguyễn Phú Trọng qua thăm Obama, họ cam đoan rằng phe thân Mỹ trong đảng CS đã thắng phe thân Tàu. Và cứ như thế, họ mơ. Họ làm như Mỹ sẽ bê đất nước VN trả về cho người tỵ nạn, và trong tương lai, những chức vị ăn trên ngồi trước người Mỹ sẽ lại trao vào tay họ chứ chẳng còn ai. Cái “bàn đọc danh vọng tưởng tượng” ấy cây trong đầu óc bọn xôi thịt này tính ỷ lại, tinh thần vọng ngoại, mất ý chí đấu tranh, mất ý thức độc lập và sẵn sàng làm nô lệ: “cái gì cũng đã có Mỹ lo.” Vì thế họ xun xoe, hoan hô, cổ võ bất cứ hành động nào của chính quyền Mỹ đối với VN. Thế nhưng, chủ đích của Mỹ là gì? Chính giới Mỹ đã nói nhiều lần mà họ cố ý tảng lờ:

1/ Nước Mỹ chỉ đòi hỏi được tự do lưu thông hàng hải ở Biển Đông. Vấn đề tranh chấp ranh giới đất liền hay biển đảo là của các quốc gia liên hệ, họ tự giải quyết với nhau, nước Mỹ không nhúng tay vào.

2/ Nước Mỹ tôn trọng sự khác biệt thể chế chính trị của VN và không có dự định thay đổi chính phủ tại VN.

3/ Nhưng chân lý mà mọi người biết là, nước Mỹ không có bạn, không có thù, mà chỉ có quyền lợi của Mỹ.

“**3 tín điều**” trên cho thấy gì nếu không phải chính trị Mỹ là thứ chính trị vô cảm và có thể nói là vô luân. Lịch sử cho thấy, các chính quyền Mỹ từ Kennedy tới nay nếu không nói là thù thì cũng không thể là bạn của nhân dân VN. Họ giết hại những người VN yêu nước, xóa sổ quốc gia non trẻ VNCH của chúng ta, đưa tập đoàn Việt gian bán nước, kẻ thù không đội trời chung của dân tộc VN, lên cầm quyền, đem đạo đức Bà Tú Đẽ giả nhân giả nghĩa chiêu bài dân chủ cuội lừa bịp nhân dân VN. Đường lối mà chính quyền Mỹ hiện nay chủ trương là đẩy khối người Việt lưu vong ty nạn vào sự khống chế của VGCS để sự hợp tác giữa Mỹ và bọn bán nước được êm xuôi, không còn bị chống đối. Con đường này là con đường ngán nhất Tàu hóa đất nước VN để tư bản Mỹ được tự do lưu thông trên biển theo cam kết mật giữa Mỹ và Tàu cộng.

Để thực hiện con đường này, Chính quyền Mỹ không cần đến người ty nạn làm bạn, mà chỉ cần những tên đầy tớ dễ sai bảo hầu bảo vệ quyền lợi của Mỹ tại VN và trong khu vực. Vì thế, những người VN yêu nước không bao giờ được chính quyền Mỹ tham khảo ý kiến. Họ chỉ vờ những tên đầy tớ tới để ban ra chỉ thị. Bọn này trước cái bàn độc danh vọng và tiền bạc được Mỹ và VGCS hứa hẹn, chúng nay đang tung hoành trên mọi lãnh vực để ru ngủ và níu kéo cộng đồng. Trung thành là tính nết của loài chó. Người Mỹ chỉ cần sự trung thành, nên chúng sẵn sàng vâng dạ như những con chó. Chúng vứt bỏ lý tưởng tiêu diệt CS mà chúng ôm ấp khi bỏ nước ra đi, quay đầu nhận lệnh của những ông chủ mới là đưa cộng đồng đi vào con đường đầu hàng VGCS dưới chiêu bài hòa hợp và hòa giải. Trên thế giới không phải chỉ có VN mới có vấn đề phân chia quốc, cộng mà còn nhiều quốc gia khác. Người Đức có thể hòa hợp hòa giải với nhau được, người Tàu hay người Triều Tiên cũng thế, chỉ có người VN hai phe quốc cộng là tuyệt đối không thể hòa hợp và hòa giải với nhau được. Lý do duy nhất là vì Hồ Chí Minh và đảng CS của hắn là một tập đoàn bán nước. Chừng nào VGCS lấy lại được những gì của Tổ Tiên để lại mà chúng đã bán cho Tàu cộng, trả lại tài sản chúng cướp giựt của công sản và của đồng bào, xin lỗi quốc dân về những tang tóc và tội ác chúng gây ra cho Dân Tộc, từ bỏ con đường độc quyền lãnh đạo đất nước thì vấn đề hòa hợp hòa giải may ra có thể được xét lại. Nhìn từ những khía cạnh quyền lợi của Dân Tộc, những kẻ chạy theo chủ trương của chính quyền Mỹ trong mưu toan đem cộng đồng ty nạn về hợp tác với VGCS chúng xứng đáng với danh xưng mà GS Nguyễn Phúc Liên đặt cho là “Bọn trở cờ nhảy bàn độc.”

Với những đồng bào VN ty nạn CS, người viết xin phép được thưa với quý vị thế này. Chúng ta sang đây và được sống như thế này là một ân huệ của nhân dân Hoa Kỳ đã dành cho chúng ta. Không có tinh thần nhân đạo, lòng hảo tâm, và tính bao dung của nhân dân

Hoa Kỳ, chúng ta không được như ngày nay. Chúng ta cần phải biết ơn nhân dân và đất nước này. Hầu hết chúng ta đã trở thành CÔNG DÂN HOA KỲ. Chúng ta có trách nhiệm với nước Mỹ và bốn phận công dân của một người Hoa Kỳ. Nhưng đồng thời chúng ta vẫn còn là NGƯỜI VN. Quốc Tổ chúng ta là Hồng Bàng. Chúng ta phải luôn nhớ lời cha ông dạy “Uống nước phải nhớ nguồn.” Chính quyền Mỹ làm gì là quyền của họ, cho dù chủ trương hành động đó đi ngược lại hạnh phúc và quyền lợi của nhân dân VN. Với tư cách là người dân Mỹ gốc Việt, chúng ta vẫn có quyền phản đối chính sách đó của chính phủ và bất hợp tác, miễn là chúng ta hành động đúng theo luật pháp và Hiến Pháp cho phép, vì đó là quyền lợi của người dân Mỹ mà Hiến Pháp qui định. Xin đa tạ quý vị.

Ngày 13-8-2015

Duyên-Lãng Hà Tiến Nhất

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, August 14, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*